

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

389.3

Hely

Idő

"1922"

Személy

Szerző:

Cím: **Egyforgalmi adóellenőr vallomásai**

Forrás:

Új Nemzedék

3p.

1922. III. 2.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(C)

Egyforgalmi adóellenőr vallomásai

Mennyi forgalmat csinál egy év alatt a tőzsdeügynök, a cipész, a korezmáros és a kofa?

— Az Új Nemzedék tudósítójától.

Hivatalunk eseménytelen életében szenzációként hatott a rendelet, melyben a pénzügyminiszter adóügyi szolgálatra szólította föl a köztisztviselőket. A délutáni elfoglaltságért 70 K napidíj jár, melyet tíznaponként utólagosan fizet az állam. Elhatároztam, hogy követem kollégáim példáját és fölcsapok adóellenőrnek.

A szükséges kioktatás után az újdonsült embereket jellemző ügybuzgalommal indultam el adóellenőri körutamra. Minél több hasznot hajtani az államnak, — gondoltam magamban, amidőn beléptem Sz. M. tőzsdeügynök pazarul berendezett szobájába.

A házigazda a kandalló mellett szopogatta vastag szivarját. Rendkívül előzékenyen sietett felém. Amikor meghallotta, hogy valuták helyett adóbevallások iránt érdeklődöm, hirtelen bánatosra komorult az arca. Előhozott egy vékony füzetecskét a szomszéd szobából s így szólt:

— Uram, én rendes könyvet vezetek, melyből megállapítható az évi forgalom. Tessék!

A füzetecskében félévi forgalom gyanánt 9960 K van feltüntetve. Végignézek az ügynök jóléttől gömbölyödő alakján, majd a perzsaszőnyegekre s a drága olajfestményekre esik a tekintetem...

— Mennyi bért fizet a lakásért? — kérdezem.

— 3400 koronát.
— A cselédnek mennyit fizet?
— A szakácsnő 950, a konyhalány 650, a bejárónő 500 K-t kap.
— Milyen oktatásban részesülnek a gyermekei?

— Gimnáziumba jár mind a három. Azonkívül tanulnak nyelveket, zongorázni és táncolni.

Ezalatt én jegyzeteket készítek s rövid számolás után megállapítom: — Az ön havi kiadása körülbelül 25—30.000 koronát tesz ki. Ez egy évben 300.000 K bruttó forgalomnak felel meg, mely után ezennel kivetek önre 4500 K másfél százalékos forgalmi adót. Ha sokalja a kivetést, végezhetünk egy részletesebb megállapítást is.

— Sohse tessék fáradni, rendben van így! — válaszolt kedvetlenül az ügynök.

A következő hely egy jóforgalmu vendéglő a csarnok mellett. A korezmáros siránkozva fogad:

— Szegények vagyunk, mint a templom egere. Az egész család reggeltől-estig robotol. Nyolcan szolgáljuk ki a vendégeket. Nincs pénz személyzetre.

— Végezze a dolgát, öregem. Én várakozok addig.

Órával a kezemben figyelem, mennyi a fogyasztás. Nevedóra alatt 18 liter bort mér ki a csapos. Szóba elegyedem egy vendéggel, aki elmondja, hogy vasárnaponként, amikor tambura zenekar játszik a vendéglőben, 30.000 K a bevétel.

— Öreg, számoljunk! — szólok a vendégülcsnek.

Előhúz egy könyvet, melyben legnagyobb meglepetésemre 45—70 K napi bevétel szerepel.

— Öreg, magát föl akarják jelenteni jövedelemletagadás miatt — ijeszték rá. — Azt mondják, szom-

baton vasárnap 30.000 koronát szed!

— Az csak kivételesen volt...
— Ha kiderül a turpisság, ötvenszeresét kell befizetni az adónak.

— Inkább bemondok mindent, tessék beírni, majd csak kifizetem valahogy.

Másfél millió korona bruttó bevételt ismer be ekkor s egykedvűen veszi tudomásul, hogy évi 25.000 K forgalmi adót fog fizetni.

L. J. cipőüzletébe térek be ezután. A mester dicsekedve meséli, hogy ő nem dolgozik soha, csak a segédek. A padlón sorjában hever a rengeteg kész cipő. Adót természetesen ő sem akar fizetni.

— Privátnak nem dolgozunk, csak üzletbe.

— Mennyiért számít egy pár cipő?

— Az urnak, mivel adóügyi ember, megszámlálom 900 koronáért.

— Az üzletkebe mennyiért adja?

— Ezer, ezerkétszáz koronáért.

— Hány pár készül el egy nap?

— Négy pár.

— Ez megfelel évi 1.200.000 K forgalomnak. A múlt félévi 600.000 K után fizetni fog 9000 K forgalmi adót. Rendben van?

— Mit csináljak? Látom az ur is tud számolni, nemcsak én.

Igy ment ez napokon át. Sehöl egy ember, aki ne igyekezne kibujni az adókötelezettség alól. Nagy sokára még is akadt valaki, aki hajlandónak mutatkozott bevallani a jövedelmét.

Amikor beléptem a bércaszárnya kapuján s láttam magam előtt az egymásfölé zsufolt sötét odukat, tisztában voltam azzal, hogy itt ugyancsak nehéz munkám lesz az adóalanyokkal.

A negyedik emelet egyik zugában lakik özy. H. Sz.-né piaci árus, akire körülbelül 120 K adót vet ki havon-

ként a rendelet. Az asszony es odahaza. Helyette hét félig meztelen kisebb-nagyobb gyerek harcol egymással a szétdobált szálmazsákokon. Nagynehezen lecsillapítom őket s megkérdem:

— Mivel foglalkozik a mamátok?
— Mosni jár.

— Ti nem csináltok egész nap semmit?

— Szenet kotorunk az utcán, hogy legyen mivel fűteni.

— Hát az ebéd mi lesz?

— Itt van ni! — mutatja büszkén a legnagyobb.

A tűzhelyen hatalmas bogrács áll szintültig telve főtt kukoricával.

Ekkor megérkezik az asszony, leförl az egyetlen széket, leültet, majd elmondja, hogy a férje elesett az orosz fronton. Azóta nyomorognak. Télen mosni jár, nyáron gyümölcsöt árulgat.

— De ha adót kell fizetni, — teszi hozzá lemondóan — majd csak összekuporgatom azt a néhány koronát. Az államnak talán jobban szüksége van a pénzre, mint nekünk szegény embereknek...

Meghatva hallom az önfeláldozó szavakat, melyből példát vehetnek sok jólétben duskáló gazdag. Beírom az asszony lapjára a jelentést, hogy adófizetésre képtelen.

Mint aki munkáját a legjobban végezte, tíz nap elmúltával megjelenik az esedékes 700 korona fizetésért az adóhivatalban. A pénztáros kiabrándít:

— A fizetés még nincs folyósítva. Először utalványozni, aláírni, számfeltüntetni kell, aztán majd lesz pénz.

— Vajjon — kérdezem magamban — mikor is lesz az a „majd“?